

LÉTEZÉSÉBEN HAJTOGATJA SZÉT

A másik ágyon Messze Karnyújt
ásnyira talán Hallja a lé
legzetét A lélekzetét És
érzi a lélek-zenét Onnan
Mint színes papírsárkányok röp
dösnek a lángra lobbant pilla
natok a panel-égen Verdes
a megszedült lélek Fölvágja
és létezésében hajtogat

ja szét Messziről hozta és még
messzebről jött magától Cipel
ték szelek Hozta a szeleket
Vállára telepszik holló A
két párna között nem szakadék
tátong hanem hajlékony üres
ség Bizony mondom vakmerőség
és gyávaság ugyanazon tő
ről eredeztethető és ez

a tehetetlenség Milyen szo
morú vakmerőnek lenni kit
a sorsa arra kényszerít Ah
ogy mennyi merészség kell a gyá
vasághoz is Isten rendelte
tudatlanság ez s maradjon meg
annak Így telnek évek akár
néhány napban Az asztalon fe
hér ceruzák és eldobott nap

ok Majd eljön az idő mi új
utakra vezet Förtelem ily
et feltételezni Az utak
at betemette a hó Az i
dő hava Mintha mindig és mint
ha mindig csak soha Pálinkák
s borok bolondja whiskyvel jár
setét lépcsőaljkat Megvált
ásra készül De elkéssett ve

le Lekéste kevés önmagát
Ácsorog valami hídon és
a másik párnára lát Lehet
ne akár idill e kép Feke
te tussal húzzák át évek A
látóhatár peremén levág
ott fejek Minden szerelemben
rontás fészkel S a fájdalom Vö
rösen csorran le a tűzfalon

Együtt maradva külön élet
Meddig tarthat a riadalom
hogyan felismerni véli a vég
et nem érő élet-kapkodást
Az ablakra ősz verődik Fény
lik az üveg bőrén a féle
lem ülve hal meg foteljében
Feje hátra esve ölében
laptop villog míg erejét nem

veszti aztán csak sokáig csönd
Az idő megáll Dermedt kocso
nyás anyag Körülvesz konzervál
asztán mint a test az is széte
sik Az üres fotelba bekölt
özik a homály Kapaszkodnék
de a másik párna messze Le
ejti kezét Maréknyi vér mi
a kövezetre hull tenyeré

ből Alvadt rögök gurulnak szét
 Kihűlt zenék Megismeri ő
 ket testéből mind egy darab Míg
 egész volt mint egy Beethoven-szo
 náta a darabok vörösen
 izzottak folytak ömöltek Rá
 pihen a halálára Ráér
 rápihenni Rímél létére
 a semmi halálára a ko

csonyába dermedt póz Végső sor
 on fölösleges akár minden
 lét Az élet partjához sodor
 ta valami ismeretlen a
 karat Azóta ott vesztegel
 Céltalan Lelkét veszelve Külön
 ös hogy ez mennyire fegyelmez
 i Kettőt előre Egyet hát
 ra Oldalra soha És ez a

(+ 2)

veszte Itt már nincs kegyelem A
 hogy győzelem se Összehúzza
 magát Magzatpóz Egyik a sok
 eltanult közül Becsapják ez
 ek a koraősi szelek El
 lágyul tőlük és önmagában
 vájkál A semmiből merít sze
 net A másik párnán mint egy mer
 énylet fáradt arc pihen Csak kar

nyújtás Csak életnyi vereség
 Egyetlen szó akár mentőöv
 lehetne *baljós tengeren* De
 a kimondhatóság mint tét el
 veszett a két párna közötti
 ürességben Évek férgei
 közt De hisz csak játék volt ismer
 né fel Mintha Talán Ha lenne
 bátorsága hozzá Ha Honnan